

her har paataget sig —; men, ligesom denne moraliske Forpligtelse naturligtvis maa bortfalde, naar den ikke kan opfyldes, saaledes ogsaa, naar Forholdene gjorde det umuligt at sammenkalde Provindstalskænderne i Slesvig, og den lovgivende Magt dog i den Tid ikke kunde hvile; den lovgivende Magt var naturligtvis ligesuldt berettiget til at give Love, og det Love, som havde fuld Gyldighed, uagtet Provindstalskænderne ikke derover vare hørte. Ligesom den moraliske Forpligtelse selvfølgelig maatte vige for Nødvendigheden eller Umuligheden i at gjøre Forpligtelsen fyldest, saaledes mener jeg ogsaa, at hiin moraliske Forpligtelse maa kunne ophøre, naar den kommer i Strid med andre Forpligtelser. Er det en Forpligtelse, som skyldes Fædrelandets Vel, at Provindstalskænder-Institutionen ikke gjenoprettes, da maa det, formener jeg, være denne sidste og høiere Forpligtelse, der har Fortrinnet for den første. Jeg troer ogsaa, at det vil anerkjendes, ifølge hvad der i de senere Aar er foregaaet, at Regjeringen selv har været af den Anskuelse, at Provindstalskænder-Institutionen retteligen kunde ophæves; saaledes, da Udkastet til Valgloven for Rigsforsamlingen blev forelagt de danske Provindstalskænder, da kunde de slesvigiske Provindstalskænder ikke sammenkaldes, men under 7de Juli 1848 udgik Valgloven til den Rigsforsamling, der skulde afgive Betænkning over Udkastet til Grundloven, og denne Lov var ligesuldt gjældende for Slesvig, uagtet Slesvigs Provindstalskænder ikke derover vare hørte, og det hedder derhos i Forordningen af 7de Juli 1848, at, hvis Deputerede fra Slesvig skulde hindres i at deeltage i Rigsforsamlingen, skulde senere en Repræsentation for Slesvig træde sammen efter lignende Principer, som vare fulgte ved Sammensætningen af den daværende Rigsforsamling. Der var da ikke Tale om, at Provindstalskænderne skulde høres. Seer man fremdeles hen til Hans Majestæts Proclamation til Slesvigerne af 14de Juli 1850, saa siges det deri, at anseete Mænd skulde høres angaaende den Plan, som man havde tænkt sig til Ordningen af Forholdet mellem Monarchiets forskellige Dele; der tales ikke heller her om, at det var Provindstalskænderne, som man desangaaende skulde høre. —

Der er endvidere udtalt i den motiverede Dagsorden, at man haaber, at enhver, baade juridicel og administrativ Forbindelse mellem Slesvig og det tydske Forbundsland Holsteen skal ophæves; men den kongelige Kundgjørelse indeholder netop, at den administrative Forbindelse mellem Slesvig og Holsteen ikke er hævet; med Hensyn til Kiøls Universitet, i Henseende til Ridderstabet og flere andre Anstalter finder et Fællesskab Sted, og Forvaltningen af disse fælles Anstalter eller Institutioner skeer igjennem en collegial Bestyrelse af Ministrene for Slesvig og Holsteen. Det blev udtalt af den høitagtede Udenrigsminister, at det med Slesvigholsteinismen skulde have en Ende, og man antog, at man talte i Overensstemmelse med Regjeringen, naar man tilslige sagde, at Slesvigholsteinismen ikke var tilintetgjort, saasnart der kun blev den mindste Forbindelse mellem Slesvig og Holsteen tilstede, saasnart den mindste Spire til en saadan Forbindelse endnu fandtes. Jeg skal ikke her trætte Forsamlingen med at gjentage, hvad der herom saa ofte og saa stærkt er blevet udtalt; jeg skal aldeles henholde mig til hvad der blev ytret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's Amts 1ste Valgfreds (Hall), der motiverede den Dagsorden, som under 1ste Decbr. f. A. blev vedtagen. Men, hvis nu den kongelige Kundgjørelse indeholdt saa væsentlige Skuffelser af vort Haab, saa væsentlige, at de i Dagsordenen nævnte Forudsætninger om den imødesete Ordning af Forholdet mellem Monarchiets forskellige Dele bleve betegne som de allertærveligste, som de allernødvendigste Betingelser til Betyggelsen for Danmark's Fremtid, er det da ikke naturligt, at Rigsdagen spørger, hvorfor ere disse Forhaabninger skuffede? Hvor ligger Retfærdiggjørelsen for, at det udtalte Haab ikke er blevet opfyldt? Men en saadan Retfærdiggjørelse foreligger ikke; vi ere henvisne til selve den kongelige Kundgjørelses Indhold, og dens blotte Indhold, mener jeg, er ikke af den Betskaffenhed, at den jo kunde trænge til Retfærdiggjørelse (Ja!). Det er muligt, at Ministeriet kan vise os, at den Plan, som er bleven bebudet i den kongelige Kundgjørelse, er den eneste rigtige, at det ikke kunde være anderledes, at det maatte